

Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 010641 16 Uvp
Sarajevo, 01.06.2016. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija: Zvjezdane Antonović, predsjednice vijeća, dr Branka Moraita i Srete Crnjaka, članova vijeća, uz sudjelovanje Radenke Luković, zapisničarke, u upravnom sporu tužioca Sine Qua Non agencija za zastupanje i zaštitu autorskih prava d.o.o., Sarajevo zastupana po punomoćnicima Nenadu Maglajlić, Senki Nožici, Džemilu Sabrihafizović i Kerimu Karabdiću, advokatima iz Sarajeva, protiv rješenja broj:IP-03-47-5-12-06059/12 VT od 21.06.2012. godine, tuženog Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine, Mostar, ulica Kneza Domagoja b.b., u upravnoj stvari izdavanja dozvole za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja prava autora na muzičkim djelima, odlučujući o zahtjevu tužioca za preispitivanje sudske odluke – presude Vijeća za upravne sporove Suda BiH, broj: S1 3 U 012689 13 U od 26.05.2015. godine, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj dana 01.06.2015. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom vijeća za upravne sporove ovog suda, broj i datum naveden u uvodu, odbijena je tužiočeva tužba kojom je osporio zakonitost rešenja tuženog, broj i datum naveden u uvodu ove presude, kojim je, stavom 1. usvojen zahtjev Asocijacije kompozitora-muzičkih stavraoca BiH (AMUS) i izdata joj dozvola za obavljanje poslova kolektivnog ostaviranja prava autora muzičkih djela; stavom 2. oduzeta dozvola Sine Qua Non, Agenciji za zastupanje i zaštitu autorskih prava izdate od Instituta za standarde, mjeriteljstvo i intelektualno vlasništvo BiH rješenjem broj: IP-5694/02SŽ od 04.06.2002. godine u djelu koji se odnosi na obavljanje djelatnosti ostaviranja prava autora na osnovu punomoći autora, punomoći organizacija autora ili drugih nosilaca autorskih prava; stavom 3. Oduzeta je dozvola ELTA KABEL d.o.o. Doboj, preduzeću za prenos zvuka, slike ili ostalih informacija kablovi+vima, izdata od Instituta za standarde, mjeriteljstvo i intelektualno vlasništvo BiH rješenjem od 06.05.2006. godina u djelu koji se odnosi na obavljanje djelatnosti ostaviranja autorskih prava; stavom 4. utvrđeno je da će AMUS i Sine Qua Non

posebnim sporazumom regulisati međusobne odnose o preuzimanju relevantne dokumentacije neophodne za obavljanje djelatnosti kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih dijela u roku od 30 dana od dana donošenja ovog rješenja; stavom 5. konstatovano je da rješenje stupa na snagu danom donošenja, a stavom 6. da će se isto objaviti u „Službenom glasniku BiH“.

Protiv navedene presude vijeća za upravne sporove ovog suda tužilac je, u zakonskom roku, podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke (u daljem tekstu: zahtjev) zbog povrede zakona Bosne i Hercegovine i povrede pravila postupka koji je prethodio donošenju pobijane presude. U zahtjevu ističe da je tuženi u upravnom postupku povrijedio načelo saslušanja stranke, jer je tuženi organ u predmetnom postupku po sopstvenoj ocjeni pribavljao dokaze i utvrđivao činjenice na kojima je zasnovao pobijano rješenje, a da pri tom tužiocu nije dao mogućnost da se izjasni o navedenim dokazima i utvrđenim činjenicama, te da je morao odrediti usmenu raspravu.

Nadalje, u zahtjevu se navodi da je tužitelj i predmet spora pogrešno označeni. U zahtjevu se ističe da Sud nije u preispitivanoj presudi obrazložio svoja stanovišta u odnosu na navode tužbe, te da je osporeno rješenje objavljeno prije nastupanja parvosnažnosti, koja je nastupila ne donošenjem i datiranjem rješenja nego tek donošenjem preispitivane presude. U zahtjevu se ističe da je tužitelju dato pravo prema ZKOASP da u roku od dvije godine od dana stupanja na snagu tog zakona usaglasi svopj pravni status, svoje poslovanje i podnese zahtjev za obnovu dozvole po odredbi člana 10. ZKOASP. Ponavlja da tuženi nije mogao bezuslovno i bezrazložno oduzeti dozvolu tužitelju po odredbi člana 13. ZKOASP, a da su eliminatorični uslovi za izdavanje dozvole određeni u stavu (1) tačka d) člana 11 ZKOASP, a da je tuženi zakonska ovlašćenja koristio suprotno njihovo svrsi, tj. radi oduzimanja dozvole tužitelju a ne radi procjene da li AMUS zadovoljava uslove za dobijanje dozvole prema odredbi stava (1) tačka d) člana 11. ZKOASP.

U zahtjevu se ističe da činjenično stanje nije tačno i potpuno utvrđeno, jer je tuženi organ postupao suprotno odredbama ZUP BiH, te tužitelj predlaže da Sud usvoji zahtjev, pobijanu presudu ukine i vrati na ponovno odlučivanje vijeću za upravne sporove Upravnog odjeljenja Suda BiH, ili da je preinači tako što bi tužbu uvažio, osporeno rješenje tuženog poništio i vratio tuženom organu na ponovni postupak.

U odgovoru na zahtjev tuženi je predložio da se zahtjev za preispitivanje sudske odluke odbije.

U odgovoru na zahtjev zainteresovana strana, Asocijacija kompozitora-muzičkih stvaralaca (AMUS), je predložila da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Iz stanja spisa ove upravne stvari proizilazi da je tuženi, postupajući po zahtjevu tužioca za izdavanje dozvole za obavljanje djelatnosti - kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih djela, imajući u vidu, kako uz zahtjev priloženu, tako i po pozivu tuženog, naknadno dostavljenu dokumentaciju, u smislu odredbe člana 11 Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Službeni

glasnik BiH“, broj: 63/10), te člana 18. Pravilnika o načinu i formi ispunjavanja uslova za davanje dozvole pravnim licima za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog i srodnih prava – u daljem tekstu Pravilnik („Službeni glasnik BiH“, broj 44/11) kao i člana 193. stav 1. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj: 29/02 do 93/09), nakon provedenog postupka zaključio da tužilac ispunjava uslove da mu se izda dozvola za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih dijela i to eetaljno obrazložio.

I po shvatanju apelacionog upravnog vijeća Suda Bosne i Hercegovine, pravilno je vijeće za upravne sporove ovog Suda ocijenilo da je osporeno rješenje tuženog zasnovano na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i na pravilnoj primjeni materijalnog prava - Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava, te da nisu počinjene povrede odredaba postupka koje bi uticale na zakonitost osporenog rješenja. Za svoju odluku, kojom je ocijenilo osnovanim razloge tužene za donošenje osporenog rješenja, vijeće za upravne sporove je dalo jasne i potpune razloge koje u cijelosti prihvata i ovo apelaciono vijeće, te ih neće ponovo detaljno obrazlagati.

Zakonom o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“, broj: 63/10) uređen je sistem ostvarivanja prava autora i titulara srodnih prava u Bosni i Hercegovini na kolektivan način. Kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava znači ostvarivanje ovih prava na više autorskih djela, većeg broja autora zajedno, posredstvom pravnih lica specijalizovanih samo za tu djelatnost, koje ispunjavaju sve uslove propisane zakonom i koji imaju dozvolu Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine. To znači, da je obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog i srodnih prava moguće samo ako su kumulativno ispunjeni slijedeći uslovi, i to: da je pravno lice specijalizovano samo za tu djelatnost, da ispunjava sve uslove propisane zakonom, i da je za te poslove dobilo dozvolu Instituta za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine. S obzirom da kolektivnu organizaciju osnivaju autori, ona je u mandatnom odnosu sa autorima i sve poslove obavlja u svoje ime a za njihov račun, što je jedna od najbitnijih karakteristika cijelog sistema kolektivnog ostvarivanja prava.

Kako proizlazi iz spisa predmeta, osporeno rješenje tuženi Institut je donio u posebnom postupku, u smislu člana 2. Zakona o upravnom postupku, a koji je uređen Zakonom o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“, broj 63/10) (skraćeno: ZKOASP), a po zahtjevu Asocijacije kompozitora – muzičkih stvaralača Bosne i Hercegovine, „AMUS“ za izdavanje dozvole za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela. Odluka o oduzimanju dozvole privatnom preduzeću „Sine Qua Non“ d.o.o. donesena je na osnovu člana 11. stav 4, a u vezi sa članom 44. stav 4. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava kojim je predviđeno da, u slučaju davanja dozvole novoj kolektivnoj organizaciji, odluka o tome mora da sadrži izreku o oduzimanju dozvole za obavljanja tih poslova dosadašnjoj kolektivnoj organizaciji, odnosno da rok od dvije godine za usklađivanje statusnog oblika postojećih organizacija važi sve dok Institut ne izda dozvolu za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog prava novoj organizaciji prema članu 11. Zakona.

Rješenjem je izdata dozvola Asocijaciji kompozitora – muzičkih stvaralaca (AMUS) kao udruženje koje okuplja muzičke autore iz BiH, a oduzet je privatnom preduzeću „Sine Qua Non“ d.o.o. koje je u vlasništvu jednog lica. Zakon o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava je lex specialis u smislu člana 2. Zakona o upravnom postupku, kojim je predviđeno da pojedina pitanja postupka za određenu upravnu oblast mogu se samo izuzetno, posebnim zakonom urediti drugačije nego to je uređeno Zakonom o upravnom postupku, ako je to nužno za drugačije postupanje u tim pitanjima, s tim da ne mogu biti protivna načelima tog zakona. Članom 3. Istog zakona uređena je supsidijarna primjena Zakona o upravnom postupku na način da je predviđeno da u upravnim oblastima za koje je zakonom propisan poseban postupak, postupa se po odredbama tog zakona, s tim da se po odredbama ovog zakona postupa u svim pitanjima koja nisu uređena posebnim zakonom. Postupak za izdavanje dozvole detaljno je uređen članom 11. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava i Pravilnikom o načinu i formi ispunjavanja uslova za davanje dozvole pravnim licima za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“ broj 44/11).

Zakon o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava ne predviđa mogućnost zakazivanja usmene rasprave u postupku za izdavanje dozvole za kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. Isto tako, imajući u vidu da se radi o postupku po zahtjevu jedne stranke, nije ni svrshodno da se zakaže usmena rasprava, jer je podnositelj dostavio svu dokumentaciju predviđenu zakonom i provedbenim propisom. Članom 150. Zakona o upravnom postupku je predviđeno da će se kao dokazno sredstvo upotrijebiti sve što je podesno za utvrđivanje stanja stvari i što odgovara pojedinom slučaju (isprave, svjedoci, izjave stranke, vještaci, uviđaj i dr.) Članom 151. Istog zakona je predviđeno da o tome da li neku činjenicu treba dokazivati ili ne odlučuje službena osoba koja vodi postupak zavisno od toga da li činjenica može imati uticaja na rješavanje stvari. U konkretnom slučaju na osnovu dokaza koje je dostavio podnositelj zahtjeva i na osnovu dokaza koji su pribavljeni po službenoj dužnosti Institut je utvrdio da Asocijacija kompozitora – muzičkih stvaralaca (AMUS) ispunjava uslove za izdavanje dozvole za kolektivno ostvarivanje autorskog prava. Ova odluka je donesena na osnovu dokaza iz spisa predmeta kao i dokaza do kojih je Institut došao na osnovu službene dužnosti. Ovo vijeće nalazi da načelo saslušanja stranaka u ovom upravnom postupku nije bilo povrijeđeno, jer je u svemu postupljeno prema navedenim odredbama posebnog zakona ZKOASP, jer je tužitelj saslušan u posebnom postupku, niti je bio stranka u postupku u dvostranačkoj upravnoj stvari.

S obzirom na izneseno, smatramo da tuženi Institut, u konkretnom predmetu, nije povrijedio načelo saslušanja stranke u konkretnoj upravnoj stvari.

U pogledu navoda u zahtjevu za pogrešno označavanje stranke-tužitelja i predmeta spora iz stanja u spisu predmeta proizilazi da je „Sine ua Non“ d.o.o. Sarajevo istupala u pravnom prometu i legitimisala se kao:

„Sine Qua Non“ Društvo za pružanje intelektualnih usluga, zastupanje i zaštitu autorskih prava d.o.o. Sarajevo,

„Sine Qua Non“ Društvo za pružanje intelektualnih usluga, zastupanje i zaštitu autorskih prava d.o.o. Sarajevo, Agencija za zastupanje i zaštitu autorskih prava d.o.o. Sarajevo,

Agencija za zastupanje i zaštitu autorskih prava d.o.o. Sarajevo /Stručna služba Udruženja „Sine Qua Non“ za kolektivno ostvarivanje i zaštitu autorskih i srodnih prava/

Ugovori sa autorima o isključivom ustupanju imovinskih autorsko-pravnih ovlaštenja zaključeni su u ime Udruženja „Sine Qua Non“ za kolektivno ostvarivanje i zaštitu autorskih i srodnih prava Sarajevo i „Sine Qua Non“ d.o.o. Agencije za zastupanje i zaštitu autorskih prava Sarajevo (Agencija „Sine Qua Non“).

Samo kao **SINE QUA NON**,

Autori su davali punomoć za zastupanje „Sine Qua Non“ d.o.o. Agenciji za zastupanje i zaštitu autorskih prava, kao specijaliziranom pravnom licu Udruženja „Sine Qua Non“, za kolektivno ostvarivanje i zaštitu autorskih i srodnih prava,

Ugovore sa korisnicima (radio i tv stanice) zaključivala je „Sine Qua Non“ do.o. Agencija za zastupanje i zaštitu autorskih prava Sarajevo (navođenjem da je Agencija specijalizovano pravno lice za obavljanje djelatnosti ostvarivanja autorskih prava, koja djelatnost obavlja na osnovu odobrenja Instituta, te nastupa u ime AMUS-a, zastupajući i inostrane autore na osnovu recipročnih ugovora sa stranim društvima i to kao članica CISAC-a zavedena pod kodom 216. Djelujući kao objedinjena služba za kolektivnu zaštitu autorskih prava na teritoriji BiH, kako u odnosu na domaći tako i na inostrani repertoar),

Kod zaključivanja međunarodnih ugovora o recipročnom zastupanju koristila je naziv „SINE QUA NON“ BiH (bez odobrenja za korištenje naziva BiH).

Sud smatra da je iz navedenih razloga došlo i do očigledne greške u pisanju naziva tužioca u presudi čije se preispitivanje traži, ali da to nije bitno uticalo na presudu, odnosno da zbog toga obrazloženje presude nije kontradiktorno i nerazumljivo, već jasno i na zakonu zasnovano, a podošenje zahtjeva od strane tužitelja nedvosmisleno govorи da je tužitelj jasno informisan i obavješten putem pravilno izvršene dostave i da mu nije osujećeno pravo na pravično suđenje, te je takav prigovor tužitelja u zahtjevu ocijenjen kao neosnovan.

Nosnovani su navodi tužioca izneseni u zahtjevu za preispitivanje sudske odluke da je tuženi organ ignorisao eventualnu odluku Suda BiH u upravnom sporu, jer je osporeno rješenje objavljeno u „Služenom glasniku BiH“ prije pravosnažnosti protivno odredbama člana 11. stav 6. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih i srodnih prava. Naime, Institut za intelektualno vlasništvo Bosne i Hercegovine izdao je dozvolu za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela Asocijaciji kompozitora muzičkih stvaralača (AMUS) iz Sarajeva, a istim rješenjem Agenciji za zastupanje i zaštitu autorskih prava „Sine Qua Non“ d.o.o. iz Sarajeva oduzeta dozvola u dijelu koji se odnosi na kolektivno ostvarivanje prava autora na osnovu punomoći autora, punomoći organizacije autora ili drugih nosilaca autorskih prava. Rješenje je objavljeno u „Službenom glasniku BiH“ broj 55/12. Kao što je već navedeno. Odluka o oduzimanju dozvole „Sine Qua Non“ d.o.o. Agenciji za

zatupanje i zaštitu autorskih prava Sarajevo, donesena je na osnovu člana 11. stav 4. a u vezi sa članom 44.stav 4. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskih i srodnih prava kojim je predviđeno da, u slučaju davanja dozvole novoj kolektivnoj organizaciji, odluka o tome mora da sadrži izreku o oduzimanju dozvole za obavljanje tih poslova dosadašnjoj kolektivnoj organizaciji, odnosno da rok od dvije godine za usklađivanje statusnog oblika postojećih organizacija važi sve dok Institut ne izda dozvolu za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog prava novoj organizaciji prema članu 11. Zakona. Dozvola izdata Asocijaciji kompozitora – muzičkih stvaralaca (AMUS) za obavljanje djelatnosti kolektivnog ostvarivanja prava autora muzičkih djela stupila je na snagu danom donošenja. Članom 11. stav 5. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“ br. 63/10) je predviđeno da u postupku izdavanja dozvole protiv odluke Instituta nije moguće izjaviti žalbu ali se može pokrenuti upravni spor pred Sudom Bosne i Hercegovine. Članom 16. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“ br. 29/02, 12/04, 88/07, i 93/09) predviđeno je da je rješenje protiv koga se može izjaviti redovno pravno sredstvo (žalba) u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku), a kojim je sranka stekla neko pravo, odnosno kojim su stranci određene neke obaveze, može poništiti, ukinuti ili izmijeniti samo u slučajevima koji su ovim ili drugim zakonom predviđeni. Odredbom čl. 259.st.3.istog Zakona, predviđeno je da prvostepeno rješenje postaje izvršno dostavom stranci ako žalba nije dopuštena. Iz navedenih odredbi proizilazi da je ovo rješenje konačno u upravnom postupku. Takođe, članom 18. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“ br. 19/02 do 74/10) propisano je da tužba, po pravilu, ne sprečava izvršenje konačnog upravnog akta protiv koga je podnesena, ako zakonom nije drugačije određeno. Predmetnim rješenjem oduzeta je dozvola tužitelju „Sine Qua Non“ d.o.o. u dijelu koji se odnosi na obavljanje djelatnosti ostvarivanja prava autora na osnovu punomoći autora, punomoći organizacija autora ili drugih nosilaca autorskih prava. Bez obzira da li se radi o oduzimanju dozvole po zahtjevu druge organizacije za izdavanje dozvole, kao što je u konkretnom slučaju, ili u postupku nadzora nad radom kolektivne organizacije, Institut ima obavezu, kao što je utvrđeno i članom 13. stav 4. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Sl. glasnih BiH“ br. 63/10) da u cilju informisanja javnosti (prije svega autora i korisnika autorskih djela) odluku o oduzimanju dozvole objavi u „Službenom glasniku BiH“ i „Službenom glasniku Instituta“.

Navodi tužitelja u zahtjevu da je tuženi Institut neosnovano skratio rok u kome je tužilac trebao da uskladi svoj statusni oblik i poslovanje sa odredbama zakona, nisu tačni. Kao što je navedeno, članom 44.st.1. navedenog zakona propisano je da organizacije autora i drugih nosilaca autorskih prava, te druga pravna lica specijalizovana za ostvarivanje autorskih prava koja su, prema odredbi člana 87. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima u BiH, („Službeni glasnik BiH“ broj 7/02 i 76/06) obavljale poslove kolektivnog ostvarivanja autorskog prava prije stupanja na snagu ovog zakona nastavljaju da rade i poslije stupanja na snagu ovog zakona. Stavom 2. istog člana predviđeno je da su svi subjekti iz prethodnog stava dužni da usklade svoj statusni oblik i svoje poslovanje s odredbama novog zakona i podnesu zahtjev za izdavanje nove dozvole za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog i srodnih prava u roku od dvije godine od stupanja na snagu ovog Zakona. U stavu 4. istog člana propisano je da se odredba stava1. ovog člana primjenjuje na

sve subjekte iz stava 2. ovog člana sve dok tuženi Institut ne izda dozvolu za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskih prava prema članu 1.. Zakona. Prema tome, uzimajući u obzir odredbu stava 4. navedenog člana, zakonski rok za usklađivanje statusnog oblika i poslovanja sa novim zakonom se automatski skraćuje kada Institut izda dozvolu novoj kolektivnoj organizaciji, što je već učinjeno predmetnim rješenjem. Isto tako, netačni su navodi iz tužbe u kojima se tvrdi da pravna lica koja su po ranijem zakonu stekla pravo za kolektivno ostvarivanje autorskog prava mogu da nastave da obavljaju ovaj posao i nakon isteka zakonskog roka od dvije godine od dana stupanja na snagu zakona. Naime, u slučaju da se desi da u pojedinim oblastima unutar ovog roka ne bude podnesen zahtjev za izdavanje dozvole, ovlaštenje za obavljanje kolektivnog ostvarivanja prava prestaje po sili zakona, i to pravo moguće je ostvarivati samo na individualan način, što dozvoljava i Zakon o autorskim i srodnim pravima („Službeni glasnik BiH“ 63/10) i Zakon o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava. Zakonom o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava u članu 4. stav 2. propisano je obavezno kolektivno ostvarivanje prava samo u slučajevima:a9 ponovne prodaje originalnih likovnih djela (pravo slijedeњa); b) ubiranje naknade za privatnu i drugu vlastitu upotrebu djela; c) kablovsko reemitovanje autorskih djela, osim ako se radi o vlastim emisijama radiodifuznih organizacija, nezavisno od toga da li su to izvorna djela raiodifuznih organizacija ili prava koja su na njih prenijeli drugi nosioci prava; d) pravo reproduciranja aktuelnih novinskih članaka i sličnih članaka o tekućim aktuelnim pitanjima u pregledima takve štampe (kliping), što je u skladu sa Direktivama europske Unije u ovoj oblasti (Acquis communitaire) .

Kako proizilazi iz stanja u spisu predmeta, tuženi je zaprimio zahtjev Asocijacije kompozitora- muzičkih stvaralaca BiH (AMUS) dana 26.4.2012.g., a rješenje o izdavanju dozvole je doneseno 21.06.2012.g. Postupajući u skladu sa ovlaštenjima iz čl. 44. stava 4. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava tuženi je ispravno postupio kada je u okviru prelaznog roka od dvije godine od dana stupanja na snagu zakona ZKOASP proveo postupak za dodjelu dozvole AMUS-u , dodjelio dozvolu AMUS-u i oduzeo dozvolu tužiocu, preuzeću „Sine Qua Non“d.o.o. Sarajevo.

Navodi iz zahtjeva koji se odnose na oduzimanje dozvole postojećoj organizaciji i na nadzor nad organizacijama za kolektivno ostvarivanje autorskih i srodnih prava nisu osnovani. Odredbom člana 44. stav 1. Zakon o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava propisano je da organizacije autora i drugih nosilaca autorskih prava, te druga pravna lica specijalizovana za ostvarivanje autorskih prava koja su, prema odredbi člana 87. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima u BiH („Službeni glasnik BiH“ br. 7/02 i 76/06) obavljala poslove kolektivnog ostvarivanja autorskog prava prijestupanja na snagu ovog zakona nastavljaju da rade i poslije stupanja na snagu ovog zakona. Stavom 2. istog člana predviđeno je da su svi subjekti iz prethodnog stava dužni da usklade svoj statusni oblik i svoje poslovanje s odredbama ovog zakona i podnesu zahtjev za izdavanjenove dozvole za obavljanje poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog i srodnih prava u roku od dvije godine od stupanja na snagu ovog zakona. U stavu 4. Istog člana propisano je da se odredbama stava 1. ovog člana primjenjuje na sve subjekte iz stava 2. ovog člana sve dok Institut ne izda dozvolu za obavljanje poslova

kolektivnog ostvarivanja autorskih prava prema članu 11. Zakona. Navedenom odredbom stavlju se u ravnopravan položaj sva pravna lica koja namjeravaju podnesu zahtjev Institutu za intelektualno vlasništvo BiH za dobijanje dozvole za obavljanje djelatnosti kolektivnog ostvarivanja autorskog prava, odnosno spriječava se favorizovanje već postojećih kolektivnih organizacija u BiH , jer se u konkretnom slučaju ne radi o stečenim pravima ranijih organizacija nego o zaštiti javnog interesa i o zaštiti prava autora. Odluka o oduzimanju dozvole preduzeću „Sine Qua Non“ d.o.o. donesena je na osnovu člana 11. stav 4. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava kojim je predviđeno da, u slučaju davanja dozvole novoj kolektivnoj organizaciji, odluka otome mora da sadrži izreku o oduzimanju dozvole za obavljanje tih poslova dosadašnjoj kolektivnoj organizaciji. Ova odredba konvalidira sa odredbom člana 6. Stav. 3. Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava kojom je utvrđeno da za kolektivno ostvarivanje autorskih prava koja se odnose naistru vrstu prava na istoj vrsti djela može da postoji samo jedna kolektivna organizacija.Odluka o oduzimanju dozvole je donesena na osnovu dokaza iz spisa predmeta kao i na osnovu dokaza do kojih je Institut došao na osnovu službene dužnosti. U konkretnom slučaju dozvola „Sine Qua Non“ d.o.o. Sarajevo nije oduzeta po osnovu izvršnog nadzora, već u skladu sa navedenim članom 11. stav 4. Zakona.

Do donošenja Zakona o autorskom i srodnim pravima(„Službeni glasnik BiH“ broj: 63/10) i Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“ broj: 63/10) ovlaštenja Instituta za intelektualno vlasništvo BiH u poslovima nadzora i kontrole nad radom i poslovanjem organizacija za „kolektivno ostvarivanje“ autorskog i srodnih prava bile su ograničene. Dva su propisa uređivale ovo područje i to:

- Zakon o osnivanju Instituta za intelektualno vlasništvo BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 43/04),kojim je propisano da je Institut mjerodavan za „izdavanje dozvole i nadzor nad radom udruženja za kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava“,
- Zakon o autorskom i srodnim pravima u BiH („Službeni glasnik BiH“, broj: 7/02 i 76/06), kojim je ređeno da će „Institut dati dozvolu onoj organizaciji koja ispunjava stručne uslove u ostvarivanje prava „ i da, „ako organizacija autora odnosno drugo pravno lice specijalizovano za ostvarivanje autorskih prava prestane udovoljavati propisanim uslovima za obavljanje te djelatnosti izdato odobrenje za rad stavlja se van snage“.

Jedini provedbeni propis uz Zakon je bio Pravilnik o stručnim kriterijima za obavljanje djelatnosti ostvarivanja autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“broj 10/02),koji se na rudimentaran i neprecizan i nejasan način uredio tzv. Stručne kriterije , bez odredbi o postupku iuslovima za dodjelu odnosno oduzimanje dozvole. Nadalje , Zakon iz 2002.g. niti jednom odredbom nije uređivao najbitnije elemente kolektivnog ostvarivanja prava, a to su:

- Oblik i status kolektivne organizacije i uslovi za kolektivno ostvarivanje ovih prava
- Tarifa i tarifni ugovor o visinama naknada za korištenje autorskog djela i predmeta srodnih prava,

- Odnos kolektivne organizacije prema nosiocima i korisnicima autorskih i srodnih prava,
- Državna kontrola nad radom udruženja-postupak za izdavanje dozvole i Instituta u vršenju nadzoranad njihovim radom.

Nedostatak odredbi o načinu kontrole države putem Instituta (prethodnika i sljedbenika) i ovlaštenja Instituta u tom pogledu, rezultirao je time da nadzor nad radom organizacija nikada nije obavljen.

Ovo vijeće Suda Bosne i Hercegovine, s obzirom na stanje u spisu predmeta ocjenjuje da su neosnovani navodi u zahtjevu da tuženi organ svoju odluku o oduzimanju dozvole tužiocu zasniva na nepravilno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, jer u navođenju razloga za izdavanje dozvole AMUS-u nije navedeo da je AMUS zaključio ugovore sa autorima koji se odnose na muzička djela, niti je izvodio dokaze na okolnosti ispunjavanja ostalih zakonskih uslova. Naime, Institut je u postupku ispitivanja uslova za izdavanje dozvole za kolektivno ostvarivanje muzičkih djela utvrdio da AMUS ispunjava sve uslove za izdavanje dozvole, u skladu sa odredbama o uslovima za kolektivno ostvarivanje autorskog prava prema Zakonu o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“ ,broj: 63/10), odredbama Pravilnika o načinu i formi ispunjavanja uslova za davanje dozvole pravnimlicima za obavljane poslova kolektivnog ostvarivanja autorskog i srodnih prava („Službeni glasnik BiH“ ,br.44/11) i načelima Zakona o upravnom postupku(„Službeni glasnik BiH“ ,br.29/02, 12/04,88/07 i 93/09). U postupku je utvrđeno da je AMUS zaključio ugovore o isključivom ustupanju imovinskih autorsko-pravnih ovlaštenja sa ukupno 234 autora iz BiH sa ukupnim brojem od 4.645 djela koja će činiti repertoar kolektivne organizacije i da su svi ugovori zaključeni u roku od 6 mjeseci prije podnošenja zahtjeva u skladu sa članom 3. stav. 3. Pravilnika. Na osnovu ovlaštenja iz čl. 10 i 11. Pravilnika, Institut je izvršio provjeru u međunarodnoj IPI bazi podataka autora i WID međunarodnoj bazi djela i utvrdio da su u vrijeme podnošanja zahtjeva bila evidentirana 494 autora koje je prijavila „Sine Qua Non“ d.o.o. , kodna oznaka (216) , da su od tog broja za najmanje 41 autora podaci o istom autoru vode dva ili više puta (npr. upisano ime i prezime, pa prezime i ime,pa pseudonim i sl.), da su od ukupno upisana 494 autora 94 autora već potpisali ugovor sa AMUS-om i daje upisan 141autor koji su ranije bili članovi evidentirani kao članovi AMUS-a, ali nisu još potpisali ugovor, među kojima ima i jedan broj preminulih (npr. Nasiha Kapidžić-Hadžić),preminula 22.09.1995.g., pored ostalog 20. Lica za koje nije evidentirano ni jedno djelo i to, Begić Aida, Buturović Dženan, Dalilović Merita, Duraković Esad , Grahovac Gavrilo, Grebo Zdravko, Hadrović-Hasanefendić Amela, Hadžismajlović Vefik, Hasanefendić Goran, Kovačević Nedeljko, Krsmanović Strajo, Mešević Iza-Razija, Pilav Aida, Premec Vladimir, Sofo Alma, Sofo Samir, Vanis Nenad, Vanis –Vatrenjak Selma, Veličković Nenad i Živanović Miodrag. Među navedenim autorima su i neki od rukovodilaca i uposlenika preduzeća „Sine Qua Qua Non“d.o.o. Nadalje, , na WID bazu je postavljeno 3111 djela autora koja čine repertoar „Sine Qua Non“ d.o.o. među kojima je i veliki broj djela autora koji su već zaključili ugovor o isključivom prenosu imovinsko-pravnih ovlaštenja sa AMUS-om. Institut je pravilno utvrdio da je postojala očigledna nesrazmjera između broja autora i repertoara koje zastupa preduzeće

„Sine Qua Non“ d.o.o. što je posljedica toga da veliki broj autora ima mali broj djela od kojih neki samo po jedno djelo. Ovo, kao i drugi podaci izazvali su ozbiljnu sumnju o stvarnom broju autora koje zastupa preduzeće „Sine Qua Non“d.o.o. Sarajevo. Na osnovu navedenog ovo sudske vijeće nalazi da je Institut potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje u predmetnom postupku , te na osnovu rezultata provđenog postupka, donio pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Prema stanju u spisu predmeta ovo sudske vijeće konstatiše da je Udruženje „Sine Qua Non“ za kolektivno ostvarivanje i zaštitu autorskih i srodnih prava sa stručnom službom „Sine Qua Non“ d.o.o. Agencija za zastupanje i zaštitu autorskih prava, Branilaca Sarajeva br.21,71000 Sarajevo, podnijelo Institutu za intelektualno vlasništvo BiH zahtjev za izdavanje dozvole za poslove kolektivnog ostvarivanja prava autora na muzičkim djelima dana 05.06.2012.g. Nakon provedenog postupka ispitivanja uslova za izdavanje zdovole za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela, Institut je donio Rješenje broj:03-47-5-00576/13 VT od 29.01.2013.g. , kojim je odbijen zahtjev za izdavanje dozvole za kolektivno ostvarivanje prava autora muzičkih djela. Protiv ovog rješenje „Sine Qua Non“ je pokrenuo upravni spor , podnošenjem tužbe Sudu BiH, koja je odbijena presudom Suda BiH broj: S13U 012689 13 U od 26.05.2015.g. Protiv predmetne presude Vijeće za upravne sporove Suda BiH „Sine Qua Non“ je podnijela zahtjev za preispitivanje sudske odluke. Apelaciono upravno vijeće Suda BiH je presudom broj:S13U 012689 13 Uvp od 27.07.2015.g. odbilo zahtjev za preispitivanje sudske odluke, kao neosnovan.

S obzirom na iznijete razloge apelaciono upravno vijeće Suda Bosne i Hercegovine je zahtjev za preispitivanje sudske odluke – presude vijeća za upravne sporove odbilo kao neosnovan na osnovu odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zapisničar,
Radenka Luković

PREDsjEDNICA VIJEĆA
SUDIJA

Zvjezdana Antonović

